

Thema: Wijs op reis

PREEK

over Lucas 6,46-49

op 19 juli 2020

Liturgie (via Youtube)

Vóór de dienst – Opwekking 833 Kom verras ons

<https://www.youtube.com/watch?v=UninhU5VMS4>

Mededelingen van de kerkenraad

Votum en groet

Onze schuilplaats is God

<https://www.youtube.com/watch?v=aA6cnb7hBwg>

De wet van de liefde

Gezang 238 : 1,2 Ik bouw op U, mijn schild en mijn verlosser

<https://www.youtube.com/watch?v=SBvwzurlRA>

Gebed

Schriftlezing

- Lucas 6,27-45

Preek over Lucas 6,46-49 – Wijs op reis

Psalm 73 : 9,10

<https://www.youtube.com/watch?v=EE9U6rcVEZ8>

Dankzegging en voorbede

Collectemoment

Psalm 121 : 1,2,3

<https://www.youtube.com/watch?v=kqMkOFICdNU>

Zegen

Na de dienst – Voor nu genoeg

<https://www.youtube.com/watch?v=BAq-7ZpvvQM>

Gemeente van Jezus Christus, onze Heer,

Stel je voor – een prachtige camping diep in Frankrijk. Aan de rand een bedding waar een heldere beek doorheen kabbelt. Het is een soort paradijs. Op een mooie dag komen daar twee stellen aan die er hun tent gaan opzetten. Een wat ouder echtpaar – met een oldschool De Waardtent. En een jong stel met lichtgewicht pop-up tentje...

Heerlijk hè – zo'n begin. Lekker aansprekend.

Het is niet van mezelf, ik kwam het ergens tegen op internet.

Zo'n verhaal heeft je zeker in deze vakantietijd zomaar te pakken.

Je ziet het gebeuren – ver weg in Frankrijk.

En het heeft zeker wel wat weg van het verhaal dat Jezus vertelt – op het eerste gezicht tenminste.

En ja, natuurlijk: het laat zich raden hoe het verhaal verder gaat. Dat ene stel met die stoere tent moet echt z'n best doen om de tent netjes op te zetten, terwijl het andere stel het zo voor mekaar heeft. Lekker makkelijk.

Maar daarmee is het verhaal niet afgelopen. Het loopt er op uit dat er op die camping in Frankrijk een noodweer losbarst, hoe het daar dondert en bliksemt, hoe het kabbelende beekje verandert in een dreigende stroming – en hoe het jonge stel letterlijk in z'n hemd staat...

Mooi verhaal – het heeft veel weg van het verhaal van Jezus.

Maar wat Jezus vertelt is anders.

Die heeft het niet over een situatie ver weg – maar over jou en mij, over jouw leven en over dat van mij. Hij brengt het juist dichtbij.

Jezus maakt je duidelijk dat je niet aan het kijken bent naar *MAX vakantieman* (om maar eens iets te noemen). Hij haalt je als het ware uit de comfortabele zetel waarin je je hebt neer gevleid – om je aan het werk te zetten.

Jezus laat je niet zien hoe *anderen* het doen – op reis.

Hij spoort je juist aan *zelf* op reis te gaan.

Wijs op reis.

Luister maar naar wat Hij je te vertellen heeft.

**

Als Jezus vertellen gaat tuimelen de beelden over elkaar. Om jaloers op te worden! Jezus vertelt over een blinde die niet moet denken dat die een andere blinde de weg kan wijzen. Dat loopt voor beide niet goed af.

Hij heeft het erover dat een leerling zich niet belangrijker moet voelen dan z'n leraar. Daarvoor weet die eerste te weinig.

En dan dat bekende beeld – je kent het vast wel – van de balk en de splinter. Dat is ook zo'n mooi verhaal. Zo herkenbaar!

En dan ook nog het beeld van de boom, die je kent aan de vruchten die er aan komen. Net zoals dat bij mensen het geval is...

Dat gaat niet over anderen.

Dat gaat over jou en mij.

Dat gaat niet over blinde heidenen die nog nooit van God hebben gehoord.

Dat gaat trouwens ook niet over notoire ongelovigen die Jezus' woorden verwerpen.

Dat gaat over jou en mij.

Over mensen die week in week uit in de kerk komen – al dan niet online.

Over mensen die het heel goed weten – tenminste in theorie.

Dat gaat over jou en mij – al die beeldverhalen.

Dat geldt ook het verhaal over die twee huizen waar het zo verschillend mee afloopt. Zo compleet verschillend.

Je zou zeggen: dat moeten verschillende huizen geweest zijn.

Maar niets is minder waar.

Dat waren huizen die er op het oog precies hetzelfde uitzagen. Niets geen De Waardtent versus een pop-up modelletje op die camping waar ik mee begon.

Het waren twee huizen die er op het oog precies hetzelfde uitzagen.

Gebouwd in dezelfde tijd en op dezelfde locatie.

Dat was in de omgeving waar Jezus het verhaal plaatst best een ding.

Beide huizen zijn neergezet door een aannemer die z'n vak verstaat.

Beide huizen zijn bedoeld om er comfortabel in te kunnen wonen.

En de bewoners van dat huis?

Dat zijn mensen zoals jij en ik.

Jezus heeft het over mij. En over jou.

Hij spreekt tot mensen die Hem belijden: *Heer, heer* – zo noemen ze Hem.

Ze weten maar al te goed wie Hij is.

Dat Hij het voor het zeggen heeft.

En denk niet dat Jezus dat afwijst – integendeel: Hij laat zich die woorden met goddelijk gezag aanleunen, want Hij is Heer, *kurios* in de taal van zijn tijd. *‘Jullie zeggen altijd “meester” en “Heer” tegen mij, en terecht, want dat ben ik ook – zo zegt Hij zelf op een andere plek (Joh. 13,13).*
 Waar Jezus problemen mee heeft – dat is het bij woorden blijft.
 Niet meer dan woorden.
 IJdele woorden.
 Lege woorden zijn het – *als ze niet vergezeld gaan van daden.*
 Dáár zit voor Hem het verschil.

Dat is een verschil dat je misschien niet gelijk ziet.
 Dat blijkt uit dat laatste verhaal – over die twee huizen.
 Beide zien er mooi uit.
 Maar het verschil blijkt was als de storm losbarst.
 Als een stortvloed beukt op beide huizen.
 Als een ongekend geweld het ene huis niet klein weet te krijgen. Daar is gegraven, daar is diepgang gezocht, daar is een stevig fundament gelegd, op de rots. Dankzij die diepgang blijft het huis staan.
 En dat andere huis?
 Zo mooi als het er uitzag blijft er geen muur van overeind.
 Niets blijft ervan over. Het wordt compleet verwoest.

**

Hoe ziet het huis waar jij in woont er uit?
 Dat is de vraag die Jezus jou en mij meegeeft.
 Hoe ziet je huis er uit?
 Nee – dan gaat het hem er niet om of je op een flat woont of vrijstaand.
 Het gaat Hem er vooral om hoe diep de grondpalen in de weke bodem van je geloof geslagen zijn.
 Er zijn er in de buurt van Jezus die denken dat ze al een aardig eindje op weg zijn met het heien in de bodem van hun ziel.
 Die redelijk overtuigd zijn van hun vroomheid en godsdienstigheid.
 Niet voor niets zegt Jezus: *jullie roepen “Heer, Heer” tegen mij (6,46).*

Misschien lijkt het of Jezus die ene groep mensen opdeelt in tweeën – met aan de ene kant mensen die diepgravend bezig zijn en aan de andere kant de meer oppervlakkige mensen.
 En dat dan de toepassing zou kunnen zijn dat je bij jezelf te rade moet gaan of jouw geloof wel voldoende blijkt, of het huis van je leven wel diep genoeg gefundeerd is.
 Dat heeft wat weg van zoeken in je ziel, in je binnenste.
 Doe ik er wel genoeg aan?
 Heeft mijn leven wel genoeg diepgang?
 En de reactie kan zomaar zijn dat je het er benauwd van krijgt.
 Dat je ontdekt – en dat vast niet voor de eerste keer – dat er zoveel scheelt aan je leven, dat jouw huis bij zwaar weer niet blijft staan.

Er zullen er misschien ook zijn die dat gevoel niet kennen.
 Die er niet zo moeilijk over doen, er misschien niet zo diep over nadenken.
 Die denken dat dat niet hoeft, of nog erger: die denken dat ze al binnen zijn.
 Hun huis staat.

Het huis van hun geloof.
 Het huis van hun morele opvattingen.
 Het huis van hun inzet en hun goede werken.

Denk je werkelijk dat jouw huis de storm zal doorstaan?
 Let er dan eens op dat Jezus niet maar een paar mensen aanspreekt die op een fundamenteel punt tekort schieten.
 Jezus richt zich met het verhaal over die twee huizen en die twee bouwers tot *ieder* bij Hem in de buurt: *ieder die naar Mij toekomt* – zo staat er letterlijk, al is dat in onze vertaling helaas verloren gegaan (6,47).
 Wat Jezus zegt gaat niet over die ander.
 Dat gaat over jou – en over mij.
 Hij had het over een blinde – en dat ben jij. En ik.
 Hij had het over een leerling die niet beter meent te moeten zijn dan de leermeester – en daarmee had Hij jou op het oog. En mij.
 Hij heeft het over mensen die met een balk voor ogen een vuiltje ontdekken in het oog van de ander. Dat gaat over jou. En over mij.
 Hij had het over goede bomen en goede vruchten. En over een schatkamer met kostbare schatten. Maar Hij had het ook over distels en doornstruiken – het haast onverwoestbare onkruid.

Als Jezus dan doorgaat en het heeft over die twee huizen – denk dan niet dat Hij bedoelt dat het wel goed zit met jou.
 Met jou zit het niet goed – ook al roep je nog zo hard “Heer, heer”.
 Het eindigt in het verhaal (en trouwens ook in het geheel van de toespraak die Jezus hier houdt) met een bouwval.
 Niets geen moois blijft er over.
 En waarom niet?
 Omdat mensen één ding over het hoofd zien: dat er méér is dan wat wij zien, dat er méér is dan wat wij doen, dat er méér is...

Wat dat méér is?
 Dit: dat we onderweg zijn met Jezus.
 Onderweg met Jezus – dat betekent dat er onverwachte dingen kunnen gebeuren. Dingen die het huis van je leven aan het wankelen kunnen brengen.
 En denk dan maar aan dingen die je leven op z'n kop zetten.
 Een ongeluk.
 Een sterfgeval.
 Een ziekte.
 Een verlies.
 Een virus.
 Maar méér nog dan aan dit stort dingen gaat het Jezus om de stortvloed van Gods oordeel.
 Het lijkt zo vaak of het leven voortkabbelt.
 Of je het leven wel redelijk onder controle hebt – misschien een enkele kleinigheid daargelaten. Of het leven maakbaar is.
 Maar niets is – zo maakt Jezus duidelijk – minder waar.
 Niemand die de dood tegenhoudt.
 Niemand die de storm van Gods oordeel kan doorstaan.
 Wat dan wel?

Dat huis van die man die graaft en graaft, die het fundament op de rots legt, dat huis dat stortvloed die erop beukt weet te doorstaan, dat huis dat het niet begeeft – dat is het huis van Hem die zelf de storm van Gods oordeel doorstond.

Het is het huis gebouwd op de paal van het kruis – dat diep in de grond geslagen werd.

Toen de mensen de dijk doorstaken en al Gods golven over Hem heensloegen, zei Jezus: *Vader, vergeef hun, want ze weten niet wat ze doen* (Luc. 23,34).

Toen deed Hij wat Hij had gezegd en leed Hij wat Hij had geleerd.

De storm van Gods oordeel trok over dat huis heen – Gods oordeel over mijn zonde. Maar het huis stortte niet in.

De engel vroeg: *Waarom zoekt u de levende onder de doden? Hij is niet hier, hij is uit de dood opgewekt* (Luc. 24,5-6, vgl. Veefkind).

**

Jezus – hij richt zich tot mensen onderweg, ons soort mensen.

Mensen die zo gemakkelijk leven bij de waan van de dag.

Tegen dat soort mensen zegt Jezus: durf wat dieper te graven.

Dieper – dan de oppervlakkigheid van je gevoel.

Dieper – dan de oppervlakkigheid van je gewoonte.

Dieper – dan de oppervlakkigheid van je levensinstelling.

Dieper.

Hoe je dat doet?

Door bij alles wat je doet er rekening mee te houden dat er méér is.

Méér dan wat jij voor mogelijk houdt.

Méér dan wat jij ook maar in je stoutste dromen kunt bedenken.

En wapen je daartegen!

En denk dan alsjeblieft niet aan dat verhaal waar ik mee begon – over die stoere tent die met vele haringen was neergezet en het onweer doorstond, terwijl dat pop-up gevalletje het niet hield toen het ging stormen.

Het verschil tussen dat ene huis en het andere huis waar Jezus het over heeft, of nog liever (want daar heeft Hij het over): het verschil tussen de ene bouwer en de andere is niet of ze wel goed waren in hun vak, in hun bedoelingen, in hun inzet.

Het verschil tussen die beide was dat één van hen rekening hield met het onmogelijke, het totaal onverwachte, het in ogen van mensen onbestaanbare.

Ik moest denken aan die huizen aan de oostkust van Australië die de afgelopen week in het nieuws waren. Toegegeven: ook die vergelijking is zwak. Dat zijn huizen die door het afkalven van de kust daar in zee dreigen te verdwijnen.

Of zoek het filmpje op Youtube eens op over de aardverschuiving afgelopen juni in Noorwegen. Dat is een macaber spektakel.

Niemand die erop had gerekend dat het zou gebeuren.

Niemand die had gedacht dat het mogelijk zou zijn.

En toch gebeurt het.

Niemand die had gedacht dat er zo'n enorme stortvloed beukt tegen de huizen in het verhaal van Jezus.

Niemand.

En toch – het gebeurt.

Misschien is er vandaag niemand die rekening houdt met een soort van eindafrekening die Christus komt houden in deze wereld.

Misschien wel niemand.
En toch – het gaat gebeuren.
Hij heeft het gezegd.

Denk er eens over na en heb het er met elkaar eens over wat het je doet dat er een moment komt waarop de stortvloed van Gods oordeel losbarst over deze wereld.

En stel jezelf en elkaar eens de vraag

- *welke invloed heeft het ongedachte van Gods oordeel voor de keuzes vandaag?*

Hoe diepgravend jij bent bij de keuzes waar het leven je voor plaatst.

En hoe je geloof, je vertrouwen in Christus, daar een rol in speelt.

Je roept misschien net als die beide bouwers: *Heer, heer*.

Maar is dat ook aan je te merken?

Jezus vraagt niet alleen dat je *hoort* wat Hij je te zeggen heeft.

Hij vraagt van je dat je het in praktijk brengt, dat je *doet* wat Hij zegt.

Of zoals iemand het zegt: het gaat niet alleen om het horen met je oren, maar vooral om het horen met je hart (vgl. Rienecker).

En denk er dan ook eens over na (en heb het er met elkaar over) waar je denkt veilig te zijn.

- *wat betekent het voor jou om je veilig te weten bij het kruis van Christus?*

Dat is misschien even graven.

Graven in je Bijbel.

Graven in je leven.

Maar als Christus je Gids is – dan sta je sterk.

Sterk als een huis.

Met Hem kun je wijs op reis!

Amen.